

Hoofdstuk 156

Lieve kleinkinderen,

En dit is dan het laatste hoofdstuk uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' die ik voor jullie vanuit het Fries in de Nederlandse taal vertaald heb. Ik hoop dat jullie eens allemaal deze twee delen, het Oude en het Nieuwe Testament gaan lezen. Maar nog belangrijker is het dat jullie de bijbel gaan lezen. Laat deze kinderbijbel maar een eerste begin zijn.

En dan kunnen jullie je afvragen waarom ik dit allemaal gedaan heb. Nu, ik wilde jullie heel graag vertellen van de blijde boodschap die ruim tweeduizend jaar geleden de Here Jezus aan ons mensen vertelde en hoe kon ik dat beter doen dan op deze manier?

**Hoofdstuk 156 - Jeruzalem - Ezra 7, 8, 9 en 10
Nehemia 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9 en 13**

Zo was dan het oude Godsvolk gered uit de handen van zijn wrede vijand en zolang als Ahasveros leefde hadden de Joden het goed in Perzië. Niemand durfde hen kwaad doen. Toen koning Ahasveros vermoord werd en zijn zoon *Arthahsasta* hem opvolgde, werd het er voor de Joden niet beter op. Niet dat hun leven in gevaar kwam, maar de ballingen in Juda kregen toch moeilijkheden met de nieuwe koning.

Nadat de nieuw gebouwde tempel in Jeruzalem ingewijd was, waren de ballingen die nu weer in en rondom de stad Jeruzalem woonden begonnen met de opbouw van de verwoeste stad.

De muren van de stad Jeruzalem werden herbouwd.

Koning Kores had hun daartoe wel niet de opdracht gegeven en ook later koning Darius niet, maar je kon de nieuwe tempel toch niet zo onbeschermd in een verwoeste stad laten staan? Een stad zonder poorten en met grote bressen in de muren waar de vijand zo doorheen kon lopen! En vijanden waren er genoeg om Jeruzalem heen!

Nog altijd haatten de Samaritanen het oude volk en als zij niet bang voor de koning waren geweest, dan hadden ze allang een aanval gedaan en de tempel vernield. Maar al konden, durfden ze de stad niet met geweld van wapens innemen, ze konden de Joden wel zoveel mogelijk tegenwerken.

Met behulp van een hoge ambtenaar in het Perzische rijk dienden ze een klacht in tegen de mannen die de muren van Jeruzalem weer opbouwden.

De koning mocht zich wel zorgen maken, schreven ze in hun brief, want de stad Jeruzalem was altijd een opstandige stad geweest. En wanneer de muren met sterke poorten erin weer klaar waren, hoefde de koning er niet meer op te rekenen dat er ooit weer belasting betaald zou worden. Ja, als het zo doorging met die Joden, dan kon hij wel eens de hele provincie 'Over-de-Rivier' voor altijd kwijt raken.

Koning Arthahsasta liet in de oude boeken, de kronieken van zijn rijk onderzoek doen naar de geschiedenis van Israël. En daarin stond te lezen dat in de tijd van koning David en zijn zoon koning Salomo, de stad Jeruzalem de hoofdstad was geweest van een zeer machtig rijk. De koningen van Assyrië en Babel waren vaker dan één keer met hen de strijd aangegaan. Koning Arthahsasta schrok hiervan en gaf bevel om ogenblikkelijk met de bouw van de muren van de stad Jeruzalem te stoppen.

De dienst in de tempel moest wel doorgaan. Elke dag moest daar geofferd en voor de koning gebeden worden. Maar de stad moest blijven zoals hij nu was: *geen stadspoorten en de bressen in de muren mochten niet gedicht worden!*

Het was een klap in het gezicht van de Joden, maar hun vijanden waren blij.

Er zou nog wel eens een tijd komen, verwachtten ze, dat zij de stad Jeruzalem konden innemen en een eind maken aan de macht van dat eigenwijze en trotse Jodenvolk!

Zestig jaar na de inwijding van de tweede tempel kwam er eindelijk verandering in de hele situatie zoals die in Jeruzalem was. Er kwam een nieuwe leider die het volk van Juda nieuwe moed gaf en ervoor zorgde dat Jeruzalem weer een sterke vesting werd met nieuwe stadspoorten en dat alle bressen in de muren van de stad gedicht werden. Ezra heette deze man. Hij kwam uit het geslacht van Aäron en kende de wetten van Mozes heel goed.

Ezra woonde in Susan, de hoofdstad van Perzië. Hij had zoveel gehoord over de ballingen in Jeruzalem, over de tempel die zij daar gebouwd hadden, dat hij ook

naar Jeruzalem wilde gaan. Hij vroeg koning Artahsasta om toestemming en die vond het een goed plan. Ja, deze koning wilde graag dat ook in de tempel in Jeruzalem voor hem geofferd en gebeden werd. Dat de mannen van Juda deze tempel van de Heer nog mooier en nog rijker maakten zouden maken. En ook dat de mensen daar hun eigen God trouw zouden dienen. Hij gaf Ezra de opdracht om veel goud en zilver mee te nemen en dat hij ervoor moest zorgen dat de mensen in Jeruzalem zich aan de wetten van Mozes zouden houden. Ezra kreeg niet alleen toestemming van de koning om terug te keren naar Jeruzalem, nee, de koning benoemde hem tot landvoogd van Juda en mocht zoveel Joden meenemen als er maar Joden waren, die ook mee terug wilden naar hun oude land Israëel.

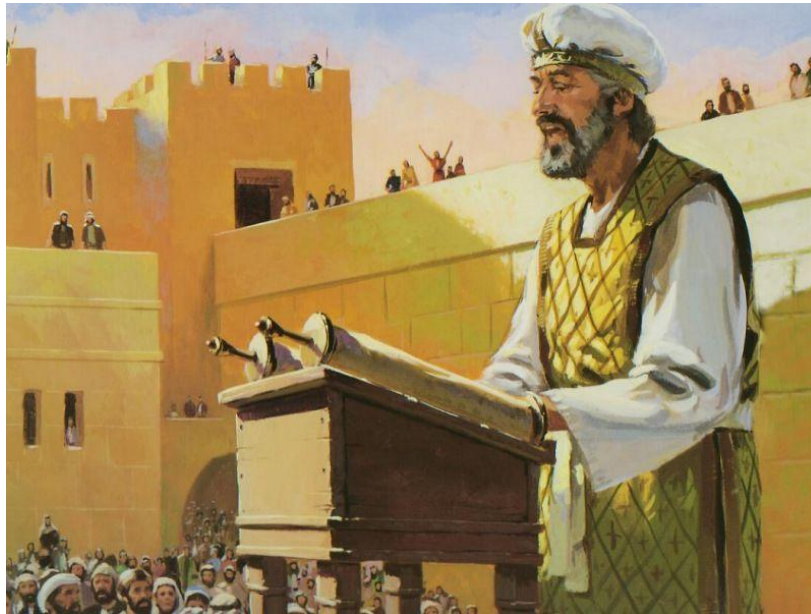
En zo trok de Schriftgeleerde Ezra aan het hoofd van een grote karavaan naar de stad Jeruzalem. Zeventienhonderd vrije mannen gingen met Ezra mee en dan waren daar ook veel vrouwen, kinderen en slaven bij. De koning wilde Ezra nog een afdeling soldaten meegeven om hen te beschermen, maar dat wees Ezra af. Nee, de God die Ezra in het hart gegeven had om terug te gaan naar zijn oude land, zouden hem en zijn mensen ook beschermen op hun lange en moeilijke reis naar Jeruzalem. Voordat zij op reis gingen baden ze om bescherming en ruim vier maanden later waren ze allemaal in het land van Juda.

Ezra gaf leiding aan de terugkeer uit ballingschap.

Voor de ballingen in Juda was het geweldig dat Ezra met al zijn mensen gekomen was. Zij voelden zich nu veel sterker ten opzichte van hun vijanden en bovendien: Ezra was een kundig Schriftgeleerde die hen kon onderwijzen in de oude wetten van Mozes en een eind kon maken aan veel wantoestanden. En dat hij hoog in de gunst stond bij de koning, die hem zelfs tot landvoogd van Juda had benoemd, maakte hun positie tegenover de Samaritanen alleen maar sterker.

Al heel snel bleek dat er voor een man als Ezra, die zeer nauwkeurig leefde volgende de wetten van Mozes, veel te doen was in Jeruzalem.

Ezra leerde het volk om te leven naar de wetten van Mozes!

Hij hoorde dat er vrij veel mannen waren die met een vrouw getrouwd waren van buiten de grenzen van hun eigen land. Ja, uit de heidense buurlanden. Zelfs sommige priesters en Levieten hadden dat gedaan. Ezra was er diep van onder de indruk. Het stond zo duidelijk in de wet van Mozes dat dit **niet** mocht! Ezra scheurde zijn kleren en at en dronk niet. De hele dag liep hij in rouwkleren om wat deze mannen gedaan hadden. Zelfs zo'n wijs man als koning Salomo, was door het trouwen met vreemde vrouwen vervallen tot de afgodendienst. Later was hij er zwaar voor gestraft. En nu deden deze mannen het weer en dat nog maar zo kort na de bittere ballingschap....

Toen het tijd was voor het avondoffer en er veel mensen om Ezra heen stonden, bad hij intens tot de Here God. Hij vertelde van de zware schuld en smeekte om vergeving van het kwaad.

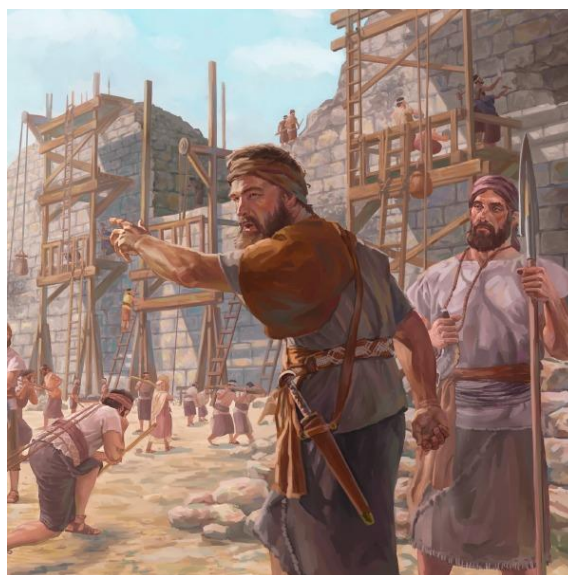
Dit bidden maakte zo'n diepe indruk op de mensen, dat veel mannen bij Ezra kwamen en zeiden dat ze hun vrouwen met hun kinderen wel terug wilden sturen naar het land waar ze vandaan kwamen.

Drie dagen later waren alle mannen van Juda in de stad Jeruzalem waar een grote volksvergadering werd gehouden. Dit gebeurde juist in de regentijd en bang en huiverend van de kou in hun natte kleren, luisterden ze naar de strenge woorden van Ezra, die hun de opdracht gaf om alle niet Joodse vrouwen terug te sturen naar hun geboorteland, naar het land waar hun eigen ouders woonden. Op enkele mannen na verklaarden ze allemaal dat ze Ezra zouden gehoorzamen. Er

werd een commissie van oudsten ingesteld die alle gevallen apart zou onderzoeken. En er zou gehandeld worden zoals die commissie van wijze, oude mannen zou besluiten. Het duurde lang voordat alles uitgezocht was en het viel veel mannen zwaar om hun vrouwen en kinderen te zien vertrekken naar het buitenland. Maar zij hielden zich aan hun gegeven belofte. Zo werd door de strenge leiding van Ezra, de Schriftgeleerde het volk van Juda gezuiverd. En ook verder in veel andere zaken leerde het volk om trouw te zijn aan de dienst van de Heer en zich te houden aan zijn wetten en voorschriften.

Toen Ezra al een aantal jaren in de stad Jeruzalem druk bezig was geweest, kreeg hij hulp van een nieuwe leider uit de verre koningsstad Susan. Het was Nehemia, de zoon van Hachalja, de schenker van de koning. Hij had gehoord dat het er met de opbouw van de stad Jeruzalem slecht voorstond. Jeruzalem was nog steeds een open stad, zonder stadspoorten en met veel bressen in de muren. Nehemia wilde graag naar Jeruzalem om daar te helpen bij de wederopbouw. Maar eigenlijk durfde hij van zijn plannen niets tegen de koning te zeggen. Op zekere dag, toen de koningin er ook bij aanwezig was, stelde hij toch zijn vraag en de Heer zorgde ervoor dat koning Arthahsasta hem liet gaan. Met een dankbaar hart ging Nehemia op reis naar de Godsstad. Hij was een man die wist wat hij wilde en liet niet snel zijn moed zakken. Hij was een echte doorzetter.

In Jeruzalem aangekomen zag hij tijdens een nachtelijke inspectietocht dat er veel vernield was, maar ook, dat in betrekkelijk korte tijd veel hersteld kon worden. Wanneer iedereen meehielp en zijn best deed, dan moest het lukken om alles te herstellen. Hij riep het volk op en moedig begonnen ze het puin te ruimen en de bressen dicht te maken.

Moedig begonnen ze het puin te ruimen en de bressen dicht te maken.

Het werk ging zo snel dat Nehemia verwachtte dat binnen enkele weken de hele klus geklaard zou zijn.

Maar het werk was nog maar nauwelijks goed bezig of de vijanden van de Joden kwamen opzetten: Sanballat, de stadhouder van Samaria en Tobias, de leider van de Ammonieten en Gezem de Arabier.

Met bittere spot vroegen ze de bouwlieden of ze echt dachten dat de muur ooit af zou komen. Wilden ze in opstand komen tegen koning Arthahsasta? Dat moesten ze dan maar even tegen hen zeggen, dan wilden ze wel helpen....

En die muur, die jullie nu bouwen, die wordt zo zwak dat een vos die wel om kan duwen.

Nehemia stoorde zich niet aan hun honende woorden. Moedig zei hij: 'De God van de hemel zal ervoor zorgen dat dit bouwwerk zal slagen. Wij zijn zijn dienstknechten in opdracht van de Heer gaan wij door met bouwen....'

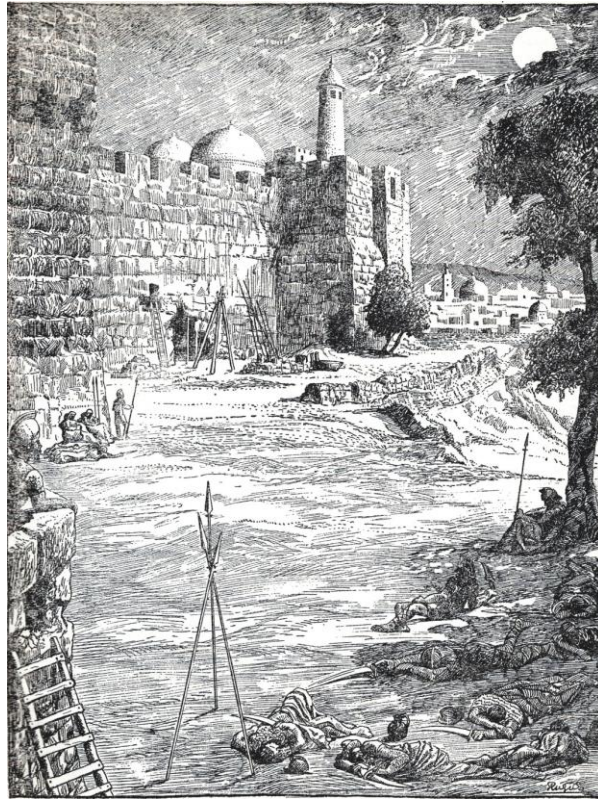
Wij gaan door met bouwen!

Toen Sanballat en zijn vrienden zagen dat hun woorden niets uithaalden en het werk aan de muur doorging, probeerden zij het op een andere manier. Ze maakten alles klaar voor een onverhoedse aanval op de stad, maar door Gods gunst mislukte dit valse plan: Nehemia hoorde van hun plannen en plaatste gewapende mannen in de bressen van de muur.

De bouw ging gestaag door, maar nachten achterelkaar kregen ze de kleren niet uit en sliepen ze met het blote zwaard naast zich.

Nog weer later schreven ze brieven naar Nehemia om hem de stad uit te lokken en te doden. Op een keer stuurden ze een zogenaamde profeet naar Nehemia met

de bedoeling dat hij hem zou verleiden om de wet van Mozes te overtreden. Deed hij dat, dan zou hij de gunst van zijn eigen mensen verliezen.

‘... kregen ze de kleren niet uit en sliepen ze met het blote zwaard naast zich.’

Maar al deze aanslagen mislukten en op een gegeven moment waren de herstelwerkzaamheden klaar en werden de muren en de stadspoorten met een groot feest ingewijd.

Groot was de blijdschap in Jeruzalem en in de dorpen daar direct omheen. Na lange, lange jaren was Jeruzalem weer een veilige vesting en stond de tempel op een veilige plaats. Niemand kon zomaar meer bij de tempel komen en hem kapot maken. Natuurlijk, vanuit de verte zag de tempel er nog lang niet uit zoals het vroeger was geweest in de gloriejaren van David en Salomo. Nog steeds lagen veel huizen in de stad in puin en was het land van Juda niets meer dan een heel klein stukje land van het grote Perzische rijk.

Maar onder leiding van Ezra vernieuwden ze het verbond met de Heer en ze waren ervan overtuigd, ja ze geloofden vast en zeker dat er betere tijden zouden komen en dat de heerlijkheid van dit tweede Huis-van-God groter zou zijn dan die van de eerste tempel van Salomo.

En zo is het ook gegaan. Maar wel heel anders dan Ezra en zijn mannen, ja de hele bevolking van Jeruzalem het zich voorstelden.

In dit oude Jeruzalem zou geen aards koning ooit weer op de troon van David zitten en geen vorst van Juda zou ooit weer de scepter zwaaien over andere volken.

Maar Jezus Christus, de Zoon van God zou vanuit de hemel neerdalen en in deze tweede tempel zijn. Hier zou Hij de mensen leren, hen vertellen over God, zijn Vader in de hemel. *Dat zou de heerlijkheid zijn van dit Godshuis.* Deze tweede tempel, waar de ballingen uit Babel zo trots op waren.

Na Jezus' kruisdood en zijn opstanding uit de dood zou er geen door mensenhanden gemaakte tempel meer nodig zijn, want de Geest van God zou wonen in de harten van alle mensen, die in Jezus geloven.

Maar eerst moesten er nog eeuwen voorbijgaan, lange eeuwen van strijd en onderdrukking, voordat de Here Jezus op deze wereld kwam.